

عنوان مقاله:

تاثیرپذیری راوندی در راحه الصدور و زیدری در نفثه المصدور از رسایل خواجه عبدالله انصاری

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

موسی پیری - عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

عبدالله ابن ابی منصور ملقب به شیخ الاسلام و معروف به خواجه عبدالله انصاری - 481 ه.ق 293 صاحب رسایل، نویسنده نیمه دوم قرن پنجم هجری است. نجم الدین ابی بکر بن محمد بن سلیمان راوندی متولد میانه سال 555 و 550 ه.ق (مولف راحه الصدور است، وی این کتاب را که از آثار اواخر قرن ششم و اوایل قرن هفتم است؛ در سال 585 آغاز و در سال 599 تا 603 ه.ق. به پایان رسانده است. شهاب الدین محمد خرندزی زیدری نسوی، نویسنده بزرگ نیمه اول قرن هفتم هجری و متوفای 467 ه.ق. است که نفثه المصدور را در سال 632 ه.ق نوشته است. نویسنده در این مقاله با استفاده از روش انتقاد ادبی و تحلیل توصیفی و با هدف تعیین سیر تکاملی نثر فارسی، آثار سه نویسنده مورد نظر را در کنار هم قرار داده و با عنایت به ویژگی های نثر خواجه عبدالله که نمونه نثر موزون و مسجع فارسی است؛ مشابهت های این نوع نثر در آثار راوندی و زیدری با نثر خواجه را بررسی نموده است تا از این طریق روند تکامل نثر فارسی از نیمه دوم قرن پنجم تا اواخر قرن هفتم نشان داده شود. این نویسندگان هر کدام در روزگار خود از صنایع ادبی که مبتنی بر تکرار واج است به قصد ایجاد موسیقی برای القای بهتر معنی به خواننده استفاده نموده اند و با کاربرد هنرمندانه این آرایه ها و برقراری ارتباط هنری بین لفظ و معنا نثر فارسی را به شعر نزدیک کرده اند.

کلمات کلیدی:

نثر فارسی، خواجه عبدالله انصاری، رسایل، راحه الصدور، نفثه المصدور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581376>

